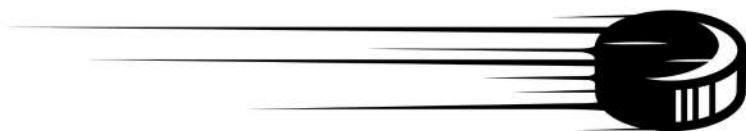

Offside

AVERY KEELAN

HOOFDSTUK 1
OVERDONDERD
BAILEY

Ik voelde me helemaal niet op mijn gemak.

‘Wil je iets drinken?’ vroeg Luke, terwijl zijn blauwe ogen speels fonkelden in het kaarslicht. Hij droeg een grijs pak met daaronder een wit overhemd, met de bovenste knoop los, en zijn blonde haar was netjes naar achteren gekamd. ‘Nu het eindelijk legaal is, bedoel ik.’

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Euh, zoek jij maar iets voor ons uit.’

We vierden mijn eenentwintigste verjaardag in een van de chicste restaurants van de stad. Ik dronk zelden en kon de meeste woorden op de wijnkaart niet eens uitspreken.

Als enig kind van twee welgestelde advocaten uit Chicago was Luke opgegroeid met etentjes op plekken als deze, en dat elk weekend. Maar als jongste van vier kinderen, met een verpleegster en een docent uit een buitenwijk van Minneapolis als ouders, had ik hier maar weinig ervaring mee. Voor mijn familie betekende een avondje uit naar *Applebee’s* gaan, en zelfs dát moest in het budget passen.

Hij knikte en pakte de wijnkaart. ‘Ik bestel een fles wijn.’

Luke bladerde door het menu en bekeek de selectie met de intensiteit van iemand die een nieuwe auto koopt, terwijl ik in mijn stoel bleef schuifelen en wenste dat ik Amelia’s

hakken niet had geleend. Ze waren een halve maat te klein en knelden rond mijn tenen.

Voordat ik deze martelende schoenen aantrok, had ik het grootste deel van de middag doorgebracht met make-up aanbrengen en me klaarmaken. Mijn kamergenoten lieten me bijna een oog verliezen toen ze me hielpen nepwimpers aan te brengen; het was een serieuze beproeving die ik nooit meer zou herhalen.

Ik sloeg mijn benen over elkaar en bekeek het restaurant om mezelf af te leiden. Ik nam de weelderige gouden accenten en de ingelijste kunstwerken aan de muren in me op. De andere tafels waren grotendeels ingenomen door mensen die minstens tien jaar ouder waren dan wij, allemaal netjes gekleed en verzorgd. Ik zou deze plek zelf niet gekozen hebben als ik de kans had gekregen, maar Luke verraste me. Het was het idee dat telde, toch?

Na nog een minuut sloeg hij het menu dicht en legde het opzij. Alsof we hem geroepen hadden, verscheen onze kelner onmiddellijk. Hij was verbazingwekkend lang, zo dun als een rietje en zag eruit alsof hij zou wegwaaien door een hevig briesje.

‘Waarmee zou u deze avond graag beginnen?’ Hij gaf ons een flauwe glimlach die toonde dat hij niet geloofde dat we het ons konden veroorloven om hier te zijn. Het was deels waar.

‘We nemen een fles van de River Estates Cabernet Sauvignon,’ zei Luke, terwijl hij hem de wijnkaart overhandigde.

‘Uitstekende keuze.’ De kelner gaf ons een kleine buiging, waarna hij zich omdraaide en vertrok.

Ik hoopte dat hij snel terug zou komen zodat we eten konden bestellen. Nadat ik een maand lang op boterhammen met pindakaas had geleefd om me dit zwarte jurkje te kunnen

veroorloven, moest ik al kotsen bij de gedachte dat ik ooit nog een slap voorgesneden brood of een pot van dat spul zou zien. Nu had ik een enorme honger voor écht eten, hoewel het menu volledig in het Frans was geschreven en ik dus niet begreep wat er geschreven stond.

Luke stak zijn hand uit over het ivoorkleurige tafelkleed en pakte mijn hand. Hij streelde de rug ervan met zijn duim. 'Ik heb veel nagedacht over na het afstuderen.'

'Heb je nieuws?' Opwinding borrelde in mijn maag op. Ik leunde dichterbij en bestudeerde zijn gezicht in het kaarslicht. 'Wie denkt Gavin dat er zal toezeggen?'

Als aanvoerder van Callingwoods' eerste divisie-hockeyteam, de Bulldogs, had Luke het afgelopen jaar fantastisch gespeeld. Een aantal NHL-teams had interesse getoond om hem te contracteren, dus dat verschaftte hem een zekere onderhandelingspositie en garandeerde hem bijna dat hij naar de competitie zou gaan.

De grote vraag was nu bij welk team hij zou tekenen. Of, om precies te zijn, bij welk team zijn agent, Gavin Harper, het beste aanbod kon afdingen.

Hij haalde diep adem en wierp me een gespannen glimlach toe. 'Daar wilde ik het eigenlijk met je over hebben.'

Mijn maag draaide zich om. 'Oké.'

Dit was het dan. We gingen eindelijk een plan maken. Lange afstand zou moeilijk zijn, maar we zouden het doen werken. Het was maar voor een jaar, terwijl ik mijn studie afmaakte. Ik kon naar hem vliegen, hij kon naar mij vliegen en buiten het seizoen zouden we in dezelfde stad kunnen wonen. En we zouden elke dag kunnen FaceTimen. Klinkt wel haalbaar.

Onze kelner verscheen weer, schonk een kleine hoeveelheid robijnrode wijn in elk van onze glazen en wachtte verwachtingsvol. Het duurde even voordat ik me realiseerde

dat hij op ons wachtte om de wijn te proeven, maar ik wist niet eens hoe wijn zou moeten smaken. Ik keek toe hoe Luke de donkerrode vloeistof in zijn glas draaide en ervan proefde, waarna hij instemmend knikte. De kelner vulde onze glazen half bij voor hij weer wegging.

‘Het lijkt erop dat het Tampa Bay of Dallas wordt,’ begon Luke.

‘Dat is geweldig.’ Ik nam een slok van mijn wijn en onderdrukte een grimas. De smaak was wrang, zoals zure druiven en verdriet. Hoe kon iemand dit lekker vinden? ‘Ik weet dat je daarop hoopte.’

‘Dat is zo. Maar...’ Hij verstomde.

‘Wat is er?’ Een geldkwestie? Of een meningsverschil over de voorwaarden? Luke wilde een clause in het contract om er zeker van te zijn dat hij in zijn eerste jaar play-offs zou spelen als de ploeg het zo ver zou schoppen. Maar niet alle organisaties wilden daarmee akkoord gaan.

‘Ik denk dat we even een pauze moeten nemen.’

Mijn mond werd droog. ‘Een pauze?’

Luke knikte. ‘Ik vertrek binnenkort. Laten we dat niet moeilijker maken dan nodig is.’

Ik knipperde met mijn ogen en probeerde zijn woorden te bevatten, maar mijn hersenen bleven kortsluiting krijgen als een haperende computer. *Error: kan niet verwerkt worden.*

‘Je gaat pas weg aan het eind van het schooljaar.’

‘Maar je wist dat dit eraan zat te komen, toch?’ Zijn uitdrukking was een mengeling van medelijden en ongeloof.

Mijn adem stakte en mijn ogen prikten van de tranen. Natuurlijk niet. Als dat zo was, waarom zou ik me dan in deze onbetaalbare sexy, laag uitgesneden jurk gewrongen hebben, Amelia’s hakken van tien centimeter geleend hebben en zoveel make-up opgedaan hebben? Ik had zelfs lippenstift op. *Lippenstift.*

Ik had wel gedacht dat we het over onze toewijding zouden hebben, niet over het éinde ervan.

‘Wacht.’ Ik fronste, terwijl ik de kleine letters achter zijn woorden probeerde te begrijpen. ‘Vraag je om een pauze? Of een echte breuk?’

Hij aarzelde. ‘Het tweede, denk ik.’

‘Dénk je?’ Mijn stem klom een octaaf hoger, waardoor ik de aandacht trok van de mensen die om ons heen dineerden. Verschillende personen draaiden zich om en staarden ons aan. Een paar keken zelfs boos. ‘We hebben dit al eerder gedaan, Luke. Deze keer zal het blijvend zijn.’

Luke kromp ineen en bewoog zijn handen kalmerend omlaag. ‘Laten we geen scène maken, B.’

‘O, het spijt me.’ Ik pakte mijn wijn en nam een erg onvrouwelijke slok. *Smerig*. Ik sloeg het glas op tafel neer en stuurde figuurlijke dolken op hem af met mijn ogen.

‘Breng ik jóú in verlegenheid terwijl jij het uitmaakt, in het openbáár, op mijn verjárdag? Koos je daarom deze plek uit? Zodat ik geen scène zou maken?’ Hete tranen welden weer op. Ik knarste mijn tanden en slikte. Op dit moment was het makkelijker om boos te zijn dan verdrietig.

‘Nee, dat – dat is het niet. Ik wilde niet dat het er zo uit zou komen.’ Hij zuchtte en kneepte in zijn neusbrug. ‘Ik heb er een al tijdje over zitten denken en ik wilde eerlijk tegen je zijn. Ik wilde je niet misleiden.’

‘Juist.’ Ik lachte kil. Dat hij erover had nagedacht was als een handvol zout in een verse wond. Ik droeg kanten ondergoed onder deze jurk. Ik had gepland om later met hem naar bed te gaan, terwijl hij aan een exit-strategie werkte. Hoe kon ik zo blind zijn?

‘Ik kan niet geloven dat je dit doet nadat je me deze zomer hebt gesmeekt om weer bij je terug te komen.’

‘Maar dat is het juist,’ zei hij. ‘We zijn al heel lang samen.’

Binnenkort zal de competitie mijn leven bepalen. Waar ik woon, waar ik speel, wat ik eet, alles. Ik heb wat tijd voor mezelf nodig.'

'Uh-huh.' Ik probeerde de trilling in mijn stem te verbergen. 'Tijd om op jacht te gaan en *puck bunnies* aan de haak te slaan, bedoel je? Net als de vorige twee keer.'

Tijdens onze twee andere 'pauzes' wachtte ik op hem, terwijl hij met minstens één ander naar bed ging. Hij smeekte om me terug te krijgen na beide incidenten en stom genoeg vergaf ik het hem. Ik dacht dat hij écht veranderd was.

'Daar gaat het niet om.'

'Oké.' Ik sloeg mijn armen over elkaar en knipperde mijn tranen weg. Ik wilde niet dat hij me zag huilen. 'Als dat het niet is, wat is het dan wel? Er moet wel een reden zijn waarom je me dit aandoet. Is er iemand anders?'

Hij fronste. 'Ik kan niet geloven dat je dat zelfs maar denkt.'

'Nou, ik kan niet geloven dat je dit zou doen, dus ik denk dat we quitte staan.' Ik pakte het linnen servet van mijn schoot en gooide het op het lege bord. Met mijn handpalmen op tafel duwde ik mezelf overeind en schoof de roodfluwelen stoel naar achteren. 'Ik moet gaan.'

'Ga niet weg,' smeekte Luke, terwijl hij mijn arm greep. 'We kunnen toch samen eten? Ik wil nog steeds vrienden zijn.'

Het leek er meer op dat hij op goede voet wilde staan met mijn broer, die samen met Luke voor de Callingwood Bulldogs speelde. Het zonder aankondiging dumpen van het zusje van verdediger Derek James zou zeker voor vervelende gesprekken in de kleedkamer zorgen tijdens de volgende wedstrijd.

Aan de andere kant was mijn broer nooit voor me opgekomen. Waarom zou dat nu veranderen? Voor iemand voor wie

je goed moest oppassen op het ijs, was Derek in het echte leven een watje. Hij had de ruggengraat van een ongewerveld dier.

Ik rukte mijn arm los uit Lukes zwakke greep. 'In de verste verte niet.'

'Bailey, doe niet zo.'

Mijn hart ging tekeer. Doen zoals wat? Boos zijn omdat hij me zo overdonderde? Iedereen in mijn positie zou er kapót van zijn.

'Laat me je tenminste naar huis rijden.'

'Bedankt, maar absoluut niet. Je hebt genoeg gedaan.'

Seconden kropen voorbij terwijl ik voor de tafel bleef staan. Ik wilde weg maar mijn lichaam werkte niet mee. Mijn voeten bleven stevig aan de vloer gekleefd, zaten vast in de vorm van kwaadaardige ontkenning. Dit kon niet waar zijn. Dit was Luke. Mijn Luke.

Ik bestudeerde zijn gezicht en ging zijn gelaatstrekken na die ik beter kende dan mijn eigen gezicht. Lichtblauwe ogen omlijst met dikke wimpers, een scherpe kaaklijn met een kin met een putje in en een Romeinse neus die een beetje scheef stond door een breuk van het hockeyen. Ik heb altijd gezegd dat het karakter toevoegde aan zijn verder perfecte gezicht.

Het was een gezicht waar ik naast wakker was geworden. Een vriend die me op mijn slechtst had gezien. Een minnaar die getuige was geweest van mijn meest kwetsbare momenten.

Maar deze persoon die voor me zat, was een vreemde.

'Je komt morgenavond toch nog wel naar de wedstrijd?'

Het verdriet in mijn buik veranderde in woede. Zelfs nu wilde hij me nog als groupie.

'Meen je dat nou?' Ik griste mijn tas van de stoel naast me. 'Ik zal bij de wedstrijd zijn, maar alleen vanwege Derek. Niet voor jou. Ik zou je uitjouwen als het kon.'

De volgende ochtend zat ik aan het kookeiland met een kop koffie en een bord eten waar ik geen zin in had. Mijn maag draaide zich om terwijl ik het inmiddels koude roerei op mijn bord porde in een poging de wil op te brengen om te eten.

Volgens de digitale klok op het fornuis was het kwart over acht, wat betekende dat ik al bijna een uur naar mijn eten zat te staren. Mijn moeder zei altijd dat een stevig ontbijt het geheim was om de dag goed te beginnen, maar geen enkele hoeveelheid eten kon de gebeurtenissen van gisteravond goedmaken. Niets kon dat, behalve een toverstaf.

‘Goedemorgen!’ Mijn kamergenote Amelia stormde de keuken in en liep naar de koffiepot. Haar dag was duidelijk veel beter begonnen dan de mijne. Ze was al gekleed in een roze trui en een versleten spijkerbroek en haar bruine krulhaar was in een dikke vlecht gevlochten. Ik was nog steeds niet opgemaakt, droeg een gekreukte paarse pyjama en mijn lange haar leek op een warrig rattennest. Mijn huid was vlekkerig, mijn ogen gezwollen en mijn hart leeg.

Het idee om na anderhalf jaar weer single te zijn, voelde aan alsof ik de weg kwijt was, verdwaald op zee zonder kompas. Ik wist niet wie ik was zonder Luke. Ik wilde het niet weten.

Met haar rug naar me toe schonk Amelia zichzelf een enorme kop koffie in, liep toen naar de koelkast en haalde de vanille-room eruit. ‘Hoe was je verjaardagsetentje?’ Ze sloot de deur met haar heup.

‘Nou...’ De woorden bleven steken in mijn keel. ‘Niet geweldig.’

Amelia lachte en roerde in haar koffie, waarbij de lepel

tegen de keramische mok kletterde. ‘Hoezo, hield Luke je de hele nacht wakker?’

Het was alsof ik tegelijkertijd in mijn hart en in mijn buik werd gestoken.

Ze draaide zich om en keek me aan, haar donkere chocoladekleurige ogen onderzochten me van boven haar roze mok. ‘Je ziet er behoorlijk moe uit.’

Aangezien ik net was aangerezen door de relatiebreukbus, wist ik zeker dat ik er meer dan moe uitzag. Ik leek vast op een trol.

‘Euh, niet precies.’

Ze nam een slok van haar koffie en trok haar wenkbrauwen op. ‘Waar is Luke eigenlijk? Slaapt hij nog?’

Nog een steek.

‘Hij is er niet.’ Maar dat had hij wel moeten zijn.

‘O.’ Haar voorhoofd rimpelde en ze leek lichtelijk verward. ‘Moest hij vanmorgen trainen? Ik dacht dat Paul zei dat ze vandaag geen training hadden.’

‘Nee,’ zei ik. ‘Hij heeft me gedumpt.’

Amelia bevroor met de bloemroze mok halverwege haar mond. ‘Wát?’ Haar ogen schoten omhoog naar de mijne.

‘Yep.’ Ik keek naar mijn bord en nam een hap van de kleffe volkorentoast. Omdat ik anders de breuk moest bespreken, had ik plotseling weer trek. Amelia staarde me met grote ogen aan. Ik wou dat ik een pamflet had geprint om uit te delen in plaats van elk pijnlijk detail te moeten vertellen. Een soort nieuwsbericht, of zo.

Ik slikte en voegde eraan toe: ‘Hij zei dat we “een pauze moesten nemen”. En toen werd het een breuk.’

Een deel van me geloofde nog steeds niet dat het echt was, maar een ander deel – een groter deel – had zich erbij neergelegd.

‘Lieverd.’ Ze zette haar kopje neer en liep om het eiland

heen. Ze ging op het krukje naast me zitten, onderzocht bezorgd mijn gezicht en raakte zachtjes mijn arm aan. ‘Het spijt me zo.’

‘Het is oké.’

‘Wat is er gebeurd? Ik begrijp het niet.’

Ik ook niet, maar dat maakte niet uit. Nu moest ik dit vreselijke gesprek over uit elkaar gaan steeds weer herbeleven met al mijn vrienden, met mijn broer en ook met mijn ouders. Het nieuws brengen, getuige zijn van hun geschokte reacties en hun ongemakkelijke medelijden. Ik wilde geen medelijden. Ik wilde geen knuffels. Ik wilde er helemaal niet over praten.

‘We zijn uit elkaar gegroeid, denk ik.’

‘Maar dan nog, je moet er toch wel kapot van zijn. Ik vind het vreselijk voor je, B.’

Amelia en ik woonden al meer dan zes maanden samen en konden het geweldig met elkaar vinden. We wisselden kleding uit, deelden make-up en keken slechte programma’s op Netflix. Maar we hadden elkaar ook ontmoet omdat Paul en Luke samen speelden, wat betekende dat haar leven, net als het mijne, bijna volledig om het team draaide. Nu keek ze me aan met zoveel schok en afschuw dat je zou verwachten dat er iemand gestorven was.

Was ze echt bezorgd om mij? Of was ze bezorgd dat zij en Paul de volgende zouden zijn? Zóúden zij de volgende zijn? Paul was net als Luke een derdejaars met NHL-aspiraties. Misschien hadden ze allemaal wel een pact om hun vriendinnetjes te dumpen en het er hun laatste studiejaar van te pakken.

Of misschien was ik de enige nutteloze vriendin.

‘Ja, nou... die dingen gebeuren.’ Ik ontweek haar blik, pakte mijn bord en stond op, terwijl ik de kruk van het aanrecht wegduwde. ‘Hoe dan ook, ik moet douchen en naar

de bibliotheek. Ik moet een artikel afmaken voor de wedstrijd vanavond.'

Alsof het mogelijk was om me nu te concentreren op schrijven. Dat is misschien wat vergezocht. Of het zou misschien een goede ontsnapping kunnen zijn. Ik zou mezelf kunnen afsluiten van de realiteit en negeren dat mijn liefdesleven net geïmplodeerd was.

'Kom je nog steeds dan?'

De vraag kwam aan als een klap, ook al wist ik dat ze het niet zo bedoelde.

'Ik moet wel,' zei ik. 'Derek zou het me nooit vergeven als ik ineens hun wedstrijden zou boycotten.'

Bovendien wist ik niet zeker wat ik anders zou doen om mijn tijd te doden.